

partenerul perfect

Am avut ocazia să mă uit pe diferite site-uri de socializare unde existau unele rubrici diferite, mai ales cele despre partenerul perfect. Aproximativ 98% din oameni completeau acolo următoarele cuvinte: NU EXISTĂ! Deci pentru o vastă majoritate din oameni (sau cel puțin pentru cei care erau înscriși acolo), partenerul perfect nu există și trebuie să fim "realiști" și să nu mai visăm.

Pentru mine termenul de "realist" înseamnă cu totul altceva și când o persoană negativistă își justifică starea neagră prin termenul de "om realist", eu fac imediat bube dulci și mă constip. M-am convins că un număr infim de oameni știu ce vor cu adevărat de la un partener.

Bine, exceptând același *cliché* ancestral: "vreau un om bun, sincer" etc. Păi cine dracu vrea un om rău și mincinos?!

După principiul "vague goals bring vague results", este demn de menționat că dacă eu nu știu ce vreau de la un partener, nu-l voi recunoaște când va veni apoi voi plânge după ce nu mai este, susținând că nu am știu să apreciez ce am avut, bla bla. Asta nu înseamnă că acum trebuie să fac un plan matematic perfect cu ideea mea de parteneră ideală, dar pot să stau un pic să mă gândesc și să notez ce anume vreau și ce nu vreau într-o relație.

Este hilar atunci când observ cum unii oameni resping ideea de partener perfect, susținând că ei sunt realiști. Mizez cu tot ce am eu pe faptul că aceiași oameni, dacă îi pun să-mi descrie ce înseamnă pentru ei partenerul ideal, habar nu au și doar vor folosi placa omului bun și onest pe care și-l doresc sau cea a lui Făt Frumos, deci el nu există...

Eu dacă îmi doresc o zână ca din povesti, trebuie să fac ceva ce este în general desconsiderat. Trebuie să îmi adresez întrebarea: Ce-ți voi oferi EU TIE în relație? Dacă eu am alura lui Al Bundy este de la sine înțeles că o femeie deosebită este aproape un miraj pentru mine. Voi atrage numai persoanele care-mi seamănă. Aici este problema: uneori îmi doresc ceea ce eu nu sunt, vreau uneori acea persoană care e mult prea diferită de mine. Dacă vreau o fată frumoasă, nebunatică, curată, stilată și romantică, va trebui ca eu să dispun mai întâi de aceste caracteristici și apoi să le pretind de la ea.

Un alt element inimaginabil de toxic este cel ghidat după expresia: "cine mă iubește, mă iubește așa cum sunt..." Deja am vărsat de vânt, numai cât am scris aceste cuvinte. Expresia în cauză se traduce prin: "sunt o persoană leneșă, delăsătoare și vreau dragoste necondiționată, fără ca eu să fac vreun compromis."

Altă expresie constipantă: "ce-i al meu, e pus deoparte!" Presupunând că ar fi corect așa, cum o voi recunoaște când vine dacă habar nu am ce vreau de la ea?! Garantat nu va avea o pancartă pe care să scrie mare: "Io sunt bre, deschide!" Ce-i al meu, e pus deoparte și acolo va rămâne pe vecie, dacă voi freca menta visând la cai portocalii de pe pereții cu var lavabil. Ce-i al meu va fi al altcuiva, dacă nu clarific ce vreau și nu voi lua măsuri în privința asta.

O altă mare greșală, cel puțin personală, este aceea că de multe ori vreau să nimeresc din prima dom'le acea relație perfectă. Mai al dracului treabă, parcă as fi Cupidon și la prima săgeată am nimerit unde trebuie. Eu consider că pentru a realiza cu adevărat ce vreau în cuplu, trebuie să trec prin mai multe relații, care de fapt doar mă ajută să înțeleg mai bine totul și care îmi fac și experiență.

Astfel voi putea fii pregătit pentru ceea ce îmi doresc. Dacă aveam partenera perfectă în școală

generală, nu as fi știu ce să fac cu ea. În funcție de vârstă, fiecare relație își are scopul ei și este destul de exagerat să pretindem relații serioase la vârsta pubertății când abia ne formăm experiența în acest domeniu.

Totodată, ceea ce eu am ca ideal poate fi total diferit față de ceea ce este bine pentru mine. De multe ori mi s-a întâmplat să proiectez pe un fizic plăcut ideologia partenerei perfecte, amăgindu-mă cu ideea că vreau să mergă și voi insista, desconsiderând lipsa colosală de compatibilitate. Sentimentele implicate aici sunt cele de disperare, grabă, amăgire. Și hai spune-mi, tu care te consideri negativist, adică "realist", nu ai făcut niciodată ca în exemplul de mai sus? Cât de "realist" erai atunci?

Nu trebuie să-mi impun să mergă o relație, nu trebuie să proiectez pe cineva imaginea celei pe care de fapt o vreau, nu trebuie să stau într-o relație doar pentru a nu fi singur și nu trebuie să decad în latura patetică în care încep să vorbesc numai de rău pe fostele iubite susținând că: "uite dom'le ce mi-au făcut, nu pot să o iert, EA a greșit, nu eu, nu am să o iert niciodată." Acest mod de a raționa abject este întâlnit uneori și la cei care se scaldă în conceptul omului "realist".

Realitatea este că într-o relație amândoi greșesc și tot ce spun eu de rău, mai întâi trebuie să mă vizeze pe mine. Nu există relația în care numai EL greșește, în timp ce ea este o divă. Să arunce primul cu piatra cel care susține că nu a greșit într-o relație, iar la despărțire a suferit pe nedrept, el fiind un sfânt. Simplul fapt de a suporta prea mult de la un om este o greșeală, la fel cum este ideea de a ignora realitatea și a proiecta partenerul perfect pe omul de lângă noi, total diferit.

Există și problema pretențiilor exagerate uneori, când femeile (sau bărbații) cu nazuri își doresc un partener model. Era și o gluma așa, bazată pe un anunț dat de o femeie la rubrica de matrimoniale din ziar, unde spunea că ea este frumoasă, stilată și vrea un bărbat cu multi bani. Ulterior, un milionar afacerist i-a răspuns și i-a explicat matematic și economic că nu rentează să investească bani în ea, pentru că nu este echitabilă pe termen lung. Ea va îmbătrâni și se va urâți iar banii lui se vor înmulți dacă va avea mare grijă de ei, deci pe termen lung ea reprezintă o investiție proastă dacă se bazează doar pe fizicul ei.

În continuare mă arunc cu inima deschisă într-o relație pe care o vreau serioasă, ignorând faptul că poate am suferit în unele situații din trecut. Și ce? Îmi pare rău să te anunț dar dacă și tu ai suferit din dragoste, ești unic, ca și restul... Ce rămâne de făcut? Să mă lamentez de anumite situații din trecut și să pun la plată persoanele din relațiile noi pentru greșelile altora? Asta ar fi o soluție patetică și arhicunoscută. Soluția pentru mine ar fi să merg înainte și să nu judec persoanele noi prin prisma dezamăgirilor din trecut.

Și o ultimă greșeală cancerigenă pe care am făcut-o de multe ori a fost aceea că vroiam ca partenera să se schimbe, să se transforme în omul pe care mi-l doream. Nu am dreptul să cer așa ceva nimănui, nu voi reuși să schimb un om așa și nici eu nu voi putea fi schimbat vreodată prin această metodă. Toate defectele unui om înainte de o relație trebuie luate în calcul și trebuie stabilit dacă as putea crea ceva cu acea persoană și defectele ei. Dacă nu, atunci NU trebuie să mă amăgesc că se va schimba, așa cum eu nu mă voi schimba pentru ea.

Dar în final, ceea ce este cu adevărat trist pentru mine este faptul că pentru fiecare din noi există persoana compatibilă, sau persoanele compatibile, dar multe sunt implicate în relații fără rost, în care proiectează ceea ce nu există acolo, în timp ce alții cu adevărat compatibili sunt ori singuri, ori sunt implicați și ei în alte relații letargice. Mai este și cazul în care unele persoane tratează cu răceală oamenii care ar fi potriviți pentru ei doar pentru că îi consideră la fel ca restul, niște profitori, sau nu se ridică la "standardele lor". Și ne mai mirăm de ce există femei frumoase și singure...

O vreme am crezut că dacă există dragoste într-o relație, este suficient ca ea să fie de durată, dar nu este așa. Dragoste, respect de sine și reciproc, compatibilitate, comunicare sinceră și fără infectul de orgoliu! Acestea sunt, în viziunea mea limitată, elementele de bază ale unei relații de succes.

Nu voi mai fii ipocritul din trecut care acuza pe restul, iar eu eram o simplă victimă. Tot ce pot spune este un sincer MULTUMESC pentru absolut toate relațiile pe care le-am avut până acum, făcând referire chiar și la cele din copilărie când ceream prietenie, fără să se ajungă la lucruri serioase. Din absolut toate am învățat câte ceva, am descoperit, am luat bucurii sau supărări, am iubit, am suferit, am fost cauza suferinței altora și văd tot acest proces ca fiind ceva extrem de benefic și constructiv.